

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 692/2024-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **BS spol. s r.o. Building service**, Pezinská 1098, Malacky, zastúpenej **URBAN & PARTNERS s.r.o.**, advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/135/2022-1108 z 21. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 30. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), svojho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny, svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, podľa čl. 11 ods. 1 listiny a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením krajského súdu (ďalej aj „odvolací súd“), ktorým rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Navrhuje napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej primerané finančné zadostučinenie.

2. Pôvodná žalobkyňa obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pôvodná žalobkyňa“) sa žalobou doručенou 24. apríla 2015 Okresnému súdu Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) domáhala zaplataenia istiny 68 054,46 eur s príslušenstvom z titulu nároku na ceny za vykonané práce, ktoré pre žalovaného vykonala podľa zmluvy o dielo z 5. augusta 2014. Pôvodná žalobkyňa bola 13. júna 2017 vymazaná z Obchodného registra Slovenskej republiky (ďalej len „obchodný

register“), keďže došlo k jej zlúčeniu s obchodnou spoločnosťou [REDACTED] (ďalej len „právna nástupkyňa pôvodnej žalobkyne“). Súd prvej inštancie uznesením č. k. 31Cb/97/2015-162 zo 4. septembra 2018 rozhodol o tom, že pokračuje v konaní s právnou nástupkyňou pôvodnej žalobkyne. Následne súd uznesením č. k. 31Cb/97/2015-167 z 20. septembra 2018 zrušil dané uznesenie, keďže súd v dôsledku administratívnej chyby nemal v spise zažurnalizované podanie pôvodnej žalobkyne z 23. októbra 2017. Týmto podaním navrhla zmenu účastníka konania na strane žalobcu tak, aby do konania vstúpila ako nová žalobkyňa – sťažovateľka, keďže medzi pôvodnou žalobkyňou a sťažovateľkou bola 19. apríla 2017 uzatvorená dohoda o postúpení pohľadávok. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 31Cb/97/2015-173 z 15. januára 2019 rozhodol o pripustení sťažovateľky do konania na strane žalobcu.

3. Okresný súd vo veci meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 31Cb/97/2015-1021 z 31. mája 2022, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľke istinu 62 015,34 eur s príslušenstvom, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a rozhodol o nároku sťažovateľky na náhradu trov konania.

4. Krajský súd napadnutým uznesením zrušil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z 31. mája 2022 podľa § 389 ods. 1 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 380 ods. 2 CSP, a súčasne podľa § 389 ods. 2 CSP a § 380 ods. 2 CSP zrušil aj uznesenie súdu prvej inštancie o pripustení vstupu sťažovateľky do konania z 15. januára 2019, a to z dôvodu pochybení súdu prvej inštancie v procesnoprávnej rovine. Postupom podľa § 391 vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4.1. Odvolací súd považoval za potrebné zrušiť uznesenie súdu prvej inštancie z 15. januára 2019, ktorým rozhodol o zmene žalobcu na základe subjektu, ktorý už v čase podania návrhu neexistoval, a preto takýto návrh nemohol vyvolať ním sledované účinky. Ďalej vysvetlil, že sťažovateľka sa daným uznesením stala žalobkyňou v prejednávacom spore na základe nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, a preto je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že súd prvej inštancie nesprávne konal so sťažovateľkou. Následne konštatoval, že súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom rozhodol o žalobe bez toho, aby bol z jeho strany zvolený správny procesný postup vo vzťahu k ustáleniu okruhu strán sporu, konkrétne k správne určenie žalobcu. Uvedený nedostatok odvolací súd kvalifikoval ako vadu vecných procesných podmienok, ktorá už sama osebe zakladá vecnú nesprávnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

5. Sťažovateľka aj napriek zjavnej vedomosti o rozhodovacej praxi dovolacieho súdu k otázke prípustnosti dovolania podaného proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konania, podala v záujme istoty a na účely úplného vyčerpania všetkých dostupných prostriedkov nápravy proti napadnutému uzneseniu krajského súdu 27. septembra 2024 dovolanie z dôvodu väd zmätočnosti podľa § 420 písm. b), d) a f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Na podklade početnej judikatúry ústavného súdu k arbitrárnosti súdnych rozhodnutí sťažovateľka zastáva názor, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu napĺňa všetky atribúty svojvoľného, arbitrárneho a nezákonného rozhodnutia.

7. Odvolaciemu súdu vytýka arbitrárny a nezákonný postup spočívajúci v zrušení uznesenia súdu prvej inštancie o pripustení zmeny žalobcu v konaní, ktorým vytvoril bezprecedentný stav, keď v konaní na strane žalobcu ostáva ten, kto nemá procesnú subjektivitu (t. j. pôvodná žalobkyňa). Týmto postupom mal byť vytvorený procesný stav odopierajúci sťažovateľke výkon spravodlivosti. Podľa názoru sťažovateľky mohol tento procesný stav zmeniť tým, že by skúmal procesné podmienky konania a sám by vydal procesné rozhodnutie o pokračovaní s právnou nástupkyňou pôvodnej žalobkyne.

8. V ďalšom argumentačnom okruhu sťažovateľka namieta, že odvolací súd v rozpore s princípom subsidiarity nepreveril, či žalovaný využil všetky v tom čase dostupné prostriedky nápravy (napr. ústavná sťažnosť) proti uzneseniu o pripustení zmeny žalobcu. Argumentuje aj tým, že proti tomuto uzneseniu nebolo prípustné ani odvolanie žalovaného podané proti meritórnemu rozsudku súdu prvej inštancie, a preto ho odvolací súd nemohol po vyše piatich rokoch podrobiť odvolaciemu prieskumu a zrušiť predmetné uznesenie. Na podklade vykonaného testu proporcionality tvrdí, že zásah odvolacieho súdu napadnutým kasačným uznesením nie je odôvodnený potrebou nápravy fundamentálnej chyby v súdnom konaní. Týmto malo dôjsť k nelegálnemu, nelegitímnemu a neproporcionálnemu znovuo tvoreniu a znovuposudzovaniu všetkých meritórnych otázok.

9. Sťažovateľka ďalej formuluje výhrady proti postupu odvolacieho súdu, ktorý podľa jej názoru neprihliadol na právoplatne meritórne a záväzne vyriešenú prejudiciálnu otázku posúdenia platnosti dohody o postúpení pohľadávok, ako aj otázku aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľky v inom súdnom konaní medzi tými istými stranami vedenom pod sp. zn. 27Cb/148/2015 (obsiahnutá v bode 12 uznesenia krajského súdu č. k. 3Cob/14/2020-227 z 10. februára 2020, pozn.). V nadväznosti na uvedené namieta aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia, v ktorom krajský súd podľa sťažovateľky neodôvodnil, prečo sa necíti byť viazaný uznesením krajského súdu vydaným v konaní pod sp. zn. 27Cb/148/2015 a prečo konal v rozpore s § 194 CSP, čím absentuje zodpovedanie všetkých pre prejednávanú vec zásadných otázok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru), základného práva na zákonného sudcu (čl. 48 od. 1 ústavy, čl. 38 ods. 1 listiny) a svojho základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu) zrušujúcim (procesným) rozhodnutím krajského súdu, ktorým bolo v civilnom spore na odvolanie zrušené rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bol sťažovateľke priznaný nárok na zaplatenie istiny a príslušenstva.

11. Ústavný súd sa najskôr v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti zaoberal procesnými súvislosťami sťažovateľkou zvoleného postupu, ktorá proti zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu súbežne podala dovolanie a ústavnú sťažnosť, hoci si zjavne uvedomuje vysokú mieru pravdepodobnosti odmietnutia dovolania Najvyšším súdom Slovenskej republiky. V tomto smere je potrebné dať za pravdu sťažovateľke, keďže právna konštrukcia dovolania je z hľadiska jeho prípustnosti koncipovaná tak, že dovolaciemu súdu umožňuje preskúmavanie len tých rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré možno považovať za meritórne (por. judikát č. 19/2017 uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov č. 3/2017) alebo konečné

(v tom zmysle, že v istej časti sa konanie v dôsledku rozhodnutia odvolacieho súdu končí). S poukazom na judikatúru dovolacieho súdu (2Obdo/13/2023) a na podobu súčasnej normatívnej úpravy je aj podľa názoru ústavného súdu dovolanie podané sťažovateľkou odsúdené na procesný neúspech, a teda na aktiváciu postupu dovolacieho súdu v súlade § 447 písm. c) CSP v podobe odmietnutia dovolania podaného proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (t. j. uznesenie, ktorým sa konanie nekončí a ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej).

12. Do úvahy v okolnostiach konkrétnej veci neprichádza záver ústavného súdu o nedostatku svojej právomoci konať a rozhodnúť o ústavnej sťažnosti a rovnako ani formalisticky ladené odporúčanie adresované sťažovateľke v tom zmysle, aby až po prípadnom negatívnom rozhodnutí dovolacieho súdu o dovolaní napadla ústavnou sťažnosťou rozhodnutie dovolacieho súdu vrátane odvolacieho súdu. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi totiž vyslovil právny názor, že zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) priznáva účinky predĺženia lehoty na podanie ústavnej sťažnosti len v prípade takých mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré sú v priamej dispozícii sťažovateľa a ktoré sú efektívne spôsobilé privodiť sťažovateľovi úspech vo veci (IV. ÚS 645/2023). V situácii, keď prípustnosť dovolania je priamo vylúčená zákonom (§ 420 a § 421 CSP), nie je podanie dovolania uplatnením takého mimoriadneho prostriedku, na ktorý sa vzťahuje posledná veta § 124 zákona o ústavnom súde, a v takomto prípade nemožno považovať za včas podanú sťažnosť proti rozhodnutiu napadnutému dovolaním (m. m. II. ÚS 93/2023, IV. ÚS 377/2024).

13. Za danej neštandardnej procesnej situácie vyvolanej deklarovanou neistotou sťažovateľky (jej právneho zástupcu) v správny výber vhodných právnych prostriedkov nápravy ústavný súd v záujme materiálnej ochrany jej práv výnimočne preskúma napadnuté zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu z pohľadu namietanej arbitrárnosti a namietaného porušenia označených základných (ústavných) práv procesnej a hmotnej povahy.

14. V úvode je potrebné zdôrazniť, že predmetom prieskumu v prerokúvanej veci je zrušujúce (kasačné) rozhodnutie odvolacieho súdu, zatiaľ čo v zmysle judikatúry ústavného súdu sa v konaniach o ústavnej sťažnosti zásade preskúmajú len také právoplatné rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej skončilo (IV. ÚS 361/2010). Z uvedených dôvodov je pre rozhodnutie o ústavnej sťažnosti sťažovateľky plne použiteľná stabilná judikatúra o „výsledkovom“ charaktere základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Preto nemožno opomenúť zásadnú skutočnosť, že vec sťažovateľky nie je právoplatne ukončená, a teda objektívne nedošlo k súčasnému vyčerpaniu všetkých garantovaných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľke na ochranu jej práv poskytuje (I. ÚS 594/2022).

15. Ústavný súd však uznáva, že aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu môže byť principiálne spôsobilé porušiť základné právo strany sporu. Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným súdom je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši nejakú otázku s konečnou platnosťou, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok (II. ÚS 344/2019). V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu k zrušeniu kasačných rozhodnutí ústavný súd pristupuje buď v závažných pochybeniach súdov blížiacich sa k zmätočnosti, ak znehodnocujú ďalšie konanie,

alebo ak by išlo o veľmi pevnú hmotnoprávnu pozíciu preskúmaného kasačného rozhodnutia (II. ÚS 868/2016, II. ÚS 6/2018, I. ÚS 443/2019).

16. Vo veci sťažovateľky tvorí predmet prieskumu rozhodnutie, ktoré má nielen kasačnú povahu, no zároveň zrušuje prvoinštančný rozsudok (spolu s procesným rozhodnutím) z rýdzo procesných dôvodov spočívajúcich v nedostatku (vecných) procesných podmienok. Zmyslom právoplatnosti napadnutého uznesenia má byť procesná náprava pripustenia sťažovateľky do konania (uznesením z 15. januára 2019) návrhom pôvodnej žalobkyni, ktorá v čase podania tohto návrhu (23. októbra 2017) už nesporne právne neexistovala (13. jún 2017 výmaz z obchodného registra). Výlučne procesný charakter záväzných pokynov odvolacieho súdu v bode 31 odôvodnenia napadnutého uznesenia podľa ústavného súdu nijakým spôsobom nepredznamenáva meritórny výsledok, ba pre jeho ďalší postup ani neobmedzuje sťažovateľku vo využívaní jej procesných práv, ktorými podobu rozhodnutia vo veci samej môže ovplyvniť.

17. Pokiaľ ide podstatu sťažnostnej argumentácie naviazanú na arbitrárnosť napadnutého kasačného uznesenia odvolacieho súdu, tú ústavný súd z rozsiahlej, avšak už menej vecnej či presnej ústavnej sťažnosti videl v subjektívnej nespokojnosti sťažovateľky (najviac) v zrušení uznesenia súdu prvej inštancie z 15. januára 2019, ktorým pripustil vstup sťažovateľky do konania, aj keď si je sťažovateľka vedomá toho, že bola do konania (nesprávne) pripustená na základe návrhu pôvodnej žalobkyni v tom čase už neexistujúcej. Proti tejto kasácii, a to na pozadí námietky o znemožnenom uskutočňovaní jej procesných práv, brojí rôznymi argumentačnými variáciami, a to v podobe požiadavky, aby sám odvolací súd čínorodo odstránil nedostatky v procesnej subjektivite (prvý argumentačný okruh v bode 7 tohto uznesenia), prípadne hľadá procesné prekážky (princíp subsidiarity), pre ktoré odvolací súd nemohol zrušiť predmetné uznesenie (druhý argumentačný okruh v bode 8 tohto uznesenia).

18. Po prieskume procesnoprávneho stavu doterajšieho konania pred súdom prvej inštancie, ktorý je z pohľadu tejto ústavnej sťažnosti právne relevantný, sa tento ústavnému súdu už na prvý pohľad javí ako nesústredený, preto je potrebné uznať sťažovateľke primárny dôvod jej nespokojnosti. Jedným dychom je potrebné dodať, že ústavný súd nezistil žiadne pochybenia v odvolacom prieskume vyúsťujúcom do napadnutého kasačného uznesenia. Naopak, správne identifikoval podstatu procesnej vady, ktorá mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (bod 29), rovnako správne aplikoval na danú procesnú vadu priliehavé procesnoprávne normy (por. bod 30) a dôvody napadnutého uznesenia dostatočne zrozumiteľne a logicky odôvodnil.

19. V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sa žiada zdôrazniť, že pri zmysluplných dôvodoch naplnenia hypotézy právnej normy vyjadrenej v § 389 ods. 1 písm. a) CSP (nesplnenie procesných podmienok v prvoinštančnom konaní), ako aj v § 389 ods. 2 CSP je potrebné konštatovať, že odvolací súd nemal inú zákonnú možnosť, než zrušiť rozhodnutia súdu prvej inštancie označené vo výroku napadnutého uznesenia. Zákomom preferované trvanie na zachovaní procesných podmienok konania [por. napr. § 366 písm. a), § 380 ods. 2, § 384 ods. 4 CSP], ktoré sú tak zásadným predpokladom ústavne konformnej administrácie spravodlivosti, principiálne vylučuje opodstatnenosť sťažnostnej argumentácie sťažovateľky smerujúcej k inému výsledku odvolacieho konania než k tomu kasačnému (por. bod 8 tohto uznesenia). Rovnako nie je opodstatnené očakávať od odvolacieho súdu, aby nad rámec vyšetrenia splnenia procesných podmienok a nad rámec uloženia inštrukcií súdu prvej inštancie rozhodol v týchto súvislostiach

sám, tak ako to predostrela v ústavnej sťažnosti sťažovateľka (por. bod 7 tohto uznesenia). V opačnom prípade by konal v priamom rozpore s výslovnou kasačnou právomocou, ktorá je mu zverená v § 389 ods. 1 písm. a) CSP a v § 389 ods. 2 CSP (v širšom kontexte aj v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy či s čl. 16 ods. 1 CSP). Iná situácia by bola, ak by zistil nesplnenie procesných podmienok odvolacieho konania. V okolnostiach danej veci však nepochybne nastalo procesné pochybenie na úrovni súdu prvej inštancie, preto ústavný súd konštatuje existenciu dôvodov na aplikovanie právnych noriem koncentrovaných v bode 30 napadnutého uznesenia odvolacieho súdu na posudzovaný prípad.

20. K poslednému sťažnostnému okruhu ústavnej sťažnosti o aktívnej vecnej legitímácii, ktorú mal podľa sťažovateľky odvolací súd vyriešiť odlišne než rozhodnutie krajského súdu v inom sporovom konaní medzi tými istými stranami sporu (por. bod 9 tohto uznesenia), ústavný súd uvádza, že táto námietka je predčasná. Kontextuálne, odvolací súd sa vo svojom uznesení zamerenal na identifikáciu nedostatku procesných podmienok a na ich odstránenie prostredníctvom procesných pokynov adresovaných súdu prvej inštancie. Pokiaľ ide o posúdenie aktívnej vecnej legitímácie ako hmotnoprávneho vzťahu k strany sporu k prejednávanej veci, aj táto otázka bude predmetom nového konania pred súdom prvej inštancie, tak ako to vyplýva z inštrukcií odvolacieho súdu v bode 31 odôvodnenia napadnutého uznesenia, avšak až po procesnej náprave odvolacím súdom vytýkaných pochybení procesnoprávnej povahy. Inými slovami, argumentáciu, ktorú sťažovateľka použila vo vzťahu k otázke aktívnej vecnej legitímácie v ústavnej sťažnosti, bude môcť uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

21. Vychádzajúc z limitovaného prieskumu kasačných rozhodnutí ústavným súdom, tieto prezentované pochybnosti nemôžu byť o ústavnej udržateľnosti krajského súdu v tvrdení o arbitrárnej kasačii základom toho, aby bolo možné dospieť k záveru o porušení namietaného základného práva sťažovateľky na spravodlivý súdny proces (a vo vzájomnom argumentačnom prepojení aj k záveru o porušení namietaného základného práva vlastníť majetok). Namietané rozhodnutie krajského súdu nie je samo osebe spôsobilé viesť k namietanému porušeniu sťažovateľkou uvedených základných práv, na ktoré treba nazerať z pohľadu výsledku celého priebehu konania. Preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

22. K namietanému porušeniu práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (čl. 38 ods. 1 listiny) ústavný súd zistil, že hoci sa kvalifikovane právne zastúpená sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti explicitne domáha vyslovenia porušenia aj predmetných základných práv, v dôvodoch ústavnej sťažnosti absentuje akákoľvek argumentácia, nieto ešte relevantná ústavnoprávna argumentácia, ktorá by tvrdené porušenie týchto práv preukazovala a ktorá by tak mala podliehať prieskumu ústavného súdu v konaní o jej ústavnej sťažnosti. V okolnostiach prípadu nebola ani len tvrdená príčinná súvislosť medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým uznesením odvolacieho súdu, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde. V danom prípade neprichádzala do úvahy ani výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu jeho kľúčovej povahy. Označené ustanovenie zákona totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 185/2021 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 81).

23. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal, keďže tieto sú viazané na vyhovenie ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu